

Sygnatura akt XXV C 1614/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Tomasz Gal (spr.)

Sędziowie SSO Anna Błażejczyk

SSO Monika Włodarczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 czerwca 2017 r. w Warszawie

w postępowaniu grupowym

sprawy z powództwa R. D. – reprezentanta grupy

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Generalnemu, Prokuratorowi Okręgowemu w G., Prokuratorowi Rejonowemu G. – W. w G.

o zapłatę

postanawia:

ustalić skład podgrup, do których zaliczyć następujące osoby:

1. Podgrupa 1: Z. H. i K. M. (1);
2. Podgrupa 2: W. R., D. L. i Ł. M. T.;
3. Podgrupa 3: T. R., B. M. K. (1), M. R. C., P. M. A. (1), Z. B., M. T. M., K. R. (1), W. J. (1), K. W. (1), M. K. (2), R. I.;
4. Podgrupa 4: N. S. (1), D. Z. (1), G. M. (1);
5. Podgrupa 5: T. W. J. (2), P. A., P. R. (1), B. B. J. (1), W. B. J. (2), P. D., I. S., R. G.;
6. Podgrupa 6: D. R., D. A. (1), Z.M. B. (1), M. G. (1), W. Z., S. M. (1), G. J., W. I., S. B. (1), P. A.;
7. Podgrupa 7: D. M. (1), K. B. (1), Ł. P., W. Z. R., C. M. (1), C. K. B. (2), W. K., Ł. M., Ł. W.;
8. Podgrupa 8: D. K., K. J. (1);
9. Podgrupa 9: D. U., K. K. L. (1), K. W. J. (3), K. E. B. (1), M. E., N. K. R. (2), M. K. (3), N. Z. (1), B. E. B. (2), A. M. (1), F. L., A. C. K., B. J. A. (1), L. A.;
10. Podgrupa 10: P. M., S. D., N. S. (2), P. E. T., K. Z. J., D. A. (2), Z. C. J.;
11. Podgrupa 11: K. R. (3), M. H. G., M. A. B., S. B. (2), U. T. J. (1), T. J. (2), T. G., H. M., S. F., M. K., S. G. (1), S. P., S. A. (1);
12. Podgrupa 12: K. J. (2), F. T., G. J.;

13. Podgrupa 13: D. E. S., M. B. (2), B. A. M. (2), J. A. M. (3), P. R. (2);
14. Podgrupa 14: G. B., P. J. I. (1), L. G., M. R. (1), S. S., P. K. (1), K. A. T.;
15. Podgrupa 15: C. G. (1), D. Z. (2), W. I. B., K. D., O. R.;
16. Podgrupa 16: Z. K., P. P. (4), K.J., J. A. M. (4), C. H.;
17. Podgrupa 17: M. G. (2), W. J. (4), R. P.;
18. Podgrupa 18: W. J., W. E., Ł. A., B. R., B. Z., C. M., J. M. (1), R. J., P. K. (2), G. W., B. J. J. (4);
19. Podgrupa 19: M. T. W., M. E. (1), B. S. (1), P.A.;
20. Podgrupa 20: C. M. (2), D. M. (2), B. Z., P. K.;
21. Podgrupa 21: K. K. (3), N. B., T. A., G. J. M. (2), P. J. A. (2), S. K., K. R. (4), N. Z. (2), M. R. (2), M. B. (3), P. K. (3), M. A., S. B. (3), S. E., S. M. (2), J. H. B.;
22. Podgrupa 22: S. J., S. A., K. R., K. J., C. G. (2) T.;
23. Podgrupa 23: Z. P., K. K. (5), K. U. (1), M. E. (2), Ł. D.;
24. Podgrupa 24: M. K. L. (2), F. M., G. A., J. M. (3), T. J. (3);
25. Podgrupa 25: R. F., W. C., K. T., Ł. T.;
26. Podgrupa 26: G. A., M. I., S. K.;
27. Podgrupa 27: T. S., Z. E., O. K., B. S. (2), G. M. (2), N. L., N. J., S. S. (5);
28. Podgrupa 28: L. W. T., S. R., B. W. (1), L. T., M. Z. W. (1), M. I. M., J. W. A., G. J. B., D. M. S. (1), K. M. (2), K. R. (5), L. A. M.;
29. Podgrupa 29: K. M. A. (2), N. E., B. S. (3);
30. Podgrupa 30: G. D., P. A. (1), Ś. G. M. (3), P. M., N. K.;
31. Podgrupa 31: P. A. (2), B. T.;
32. Podgrupa 32: L. Ł., D. T., K. U. (2) I.;
33. Podgrupa 33: (...) M., J. W. (1), J. I. (2), C.A., N. W., M. K., D. J. M. (4), P. J.;
34. Podgrupa 34: L. K. S., Ś. R., D. B., K. J. (3);
35. Podgrupa 35: A. K., W. J. (5);
36. Podgrupa 37: S. H., K. K. J. (4), G. E., N. M. E. (3), A. D. P., A. K.;
37. Podgrupa 38: Z. Z. (3), P. K. (4), B. J. P., B. J. K. (1);
38. Podgrupa 42: L. K. W. (2), K. L. (3), G. M. (4), W. P., S. A. (2), M. W. M., M. B. (4);
39. Podgrupa 43: M. S. (2), P. R. (2), S. G. (2), M. A., D. A. Z.;
40. Podgrupa 44: F. T., G. A., D. D. (3) U.;

41. Podgrupa 45: M. A., Z. W. (2);
42. Podgrupa 46: Z. A., R. L., W. B.;
43. Podgrupa 58: B. Z., S. M. (3).

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie wszczęte zostało postępowanie grupowe w trybie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz.U. z 2010 Nr 7, poz. 44) z powództwa R. D. jako reprezentanta grupy przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Generalnemu, Prokuratorowi Okręgowemu w G., Prokuratorowi Rejonowemu Gdańsk – Wrzeszcz w G. .

R. D. jako reprezentant grupy wniósł o zasądzenie na podstawie z art 417 § 1 k.c. w zw. art. 415 k.c. określonych kwot pieniężnych na rzecz każdego członka grupy tytułem naprawienia szkody powstałej w majątku członków grupy wskutek bezprawnego zaniechania przez Prokuratora Rejonowego G.-W. w G., Prokuratora Okręgowego w G. oraz przez Prokuratora Generalnego postawienia w okresie od 22 stycznia 2010 r. do 17 sierpnia 2012r. zarzutów członkom zarządu spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., które to zaniechanie skutkowało, zdaniem powoda, zawarciem przez członków grupy umów z wyżej wymienioną spółką i przelanie na jej rzecz środków pieniężnych, które następnie zostały utracone wskutek niewypłacalności tej spółki. Strona powodowa podała, że u podstaw sformułowanego żądania leży konstatacja, że w/w Prokuratura Rejonowa i Prokuratura Okręgowa, pomimo dysponowania już od 22 stycznia 2010 r. wystarczającym materiałem dowodowym, aby stwierdzić, iż w związku z działalnością spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. doszło do popełnienia przestępstwa, a także, aby postawić zarzuty jej prezesowi zarządu, z naruszeniem przepisów prawa w postaci art. 303 i 313 § 1 k.p.k., zaniechały postawienia zarzutów aż do 17 sierpnia 2012 r., a Prokurator Generalny zaniechał w tym okresie podjęcia stosownych działań nadzorczych, które zdyscyplinowałyby Prokuraturę Okręgową i Prokuraturę Rejonową, prowadzące postępowanie w tej sprawie, umożliwiając im wykonanie ustawowego obowiązku postawienia zarzutów. Zdaniem strony powodowej działalność spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. od początku była przestępcza, ustalenie czego – w przypadku wyspecjalizowanych jednostek państwowych, jakimi są jednostki Prokuratury – nie wymagało żadnych nadzwyczajnych nakładów pracy. W ocenie strony powodowej w wyniku tego bezprawnego zaniechania jednostek Prokuratury, krąg osób poszkodowanych sprzeczną z prawem działalnością spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. powiększył się o osoby, które dokonały wpłat w okresie od 22 stycznia 2010 r. do 17 sierpnia 2012 roku. Wpłacone przez nich kwoty są już bezpowrotnie przez członków grupy utracone, przez co stanowią ich szkodę. Zdaniem strony powodowej gdyby w/w organy państwa wykonały ciążące na nich obowiązki to spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zakończyłaby działalność wcześniej, przez co członkowie grupy nie mieliby możliwości zawarcia z nią umów i wpłacenia środków, w wyniku czego nie ponieśliby szkody.

Po prawomocnym przyjęciu sprawy do rozpoznania w postępowaniu grupowym i po dokonaniu ogłoszenia prasowego o toczącym się postępowaniu, przewodniczący zarządzeniem z dnia 22 grudnia 2016r. zobowiązał stronę pozwaną do złożenia ewentualnych zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach w terminie 1 miesiąca pod rygorem pominięcia ewentualnych zarzutów (zarządzenie - k. 6621).

W piśmie z dnia 30 stycznia 2017r. pozwany wniósł o ustalenie, że w skład podgrup 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 21, 22, 23, 25, 27, 28, 29, 33, 37, 38, 42, 43 nie wchodzi osoby, które zostały wymienione jako członkowie w załączniku nr 2 pisma procesowego strony powodowej z dnia 14 grudnia 2016 roku.

Strona pozwana podniosła również co do każdej z osób, która złożyła oświadczenie o przystąpieniu do grupy zarzut przyczynienia się do powstania szkody oraz compensatio lucri cum damno w zakresie wszystkich środków, które te osoby uzyskały ponad to co wpłaciły w celu realizacji każdej z umów zawartych z (...).

Pozwany zarzucił, że jako jedyne kryterium podziału grupy na podgrupy strona powodowa wskazała wysokość kwot, które zostały wpłacone na rzecz spółki (...) w związku z zawarciem umów depozytu towarowego, a których zwrotu

poszczególne osoby mogłyby się domagać. Należy zatem przyjąć, że na tym etapie postępowania powód powinien przedstawić dowody w sposób niewątpliwy potwierdzające, że każda z osób składających oświadczenie o przystąpieniu do podgrupy dokonała wpłaty na rzecz (...) tytułem wykonania umowy depozytu towarowego i przysługuje jej prawo do domagania się zwrotu wpłaconej kwoty, nie otrzymała jej zwrotu, a jej wysokość odpowiada co najmniej wysokości roszczeń dochodzonych w ramach podgrupy, do której przystąpiła osoba zawierająca umowę depozytu towarowego.

Zarzuty zgłoszone przez pozwanego zostały sformułowane w następujący sposób: brak dowodu wpłaty na rzecz (...) lub brak podpisanego oświadczenia woli dotyczącego zawarcia umowy ze spółką; niewskazanie czyje środki zostały wpłacone do spółki (...) i utracone, w sytuacjach, gdy środki te były zdeponowane na rachunku bankowym należącym do więcej niż jednej osoby lub gdy umowę z (...) podpisała więcej niż jedna osoba; członek grupy nie wykazał, że spółka (...) nie dokonała na jego rzecz wypłaty wpłaconych środków lub że nie mógł się jej skutecznie domagać; osoby, które dochodzą w sprawie cudzych roszczeń, nabytych w drodze przelewu w istocie ich nie nabyły, bowiem umowa przelewu nie wskazuje jakiej wiarygodności dotyczy, nie skutkuje przejściem wiarygodności na nabywcę oraz jest w istocie zleceniem, swoistym pełnomocnictwem; z przedłożonych dokumentów wynika, że członek grupy faktycznie otrzymał od spółki (...) zwrot części wpłaconej kwoty; część osób domaga się zapłaty solidarnie, a część nie; niektóre osoby nie mają w postępowaniu karnym dotyczącym sprawy (...) statusu pokrzywdzonych lub ich roszczenia nie zostały uwzględnione na liście wiarygodności w postępowaniu upadłościowym; osoby, które przyłączyły się do grupy już po wniesieniu pozwu, nie wzywały pozwanego do zapłaty, zaś osoby, które zostały wskazane w wykazie członków grupy złożonym w pozwie, takie wezwania wystosowały.

Pozwany wniósł także zarzuty co do konkretnych członków grupy. Ponadto pozwany wniósł o przedłużenie terminu na zgłoszenie dalszych ewentualnych zarzutów co do składu podgrup do dnia 31 marca 2017 r. (k. 6844- 6865).

Postanowieniem z dnia 03 lutego 2017r. Sąd przedłużył stronie pozwanej termin do złożenia zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach do dnia 31 marca 2017r. (k. 6868).

W piśmie procesowym z dnia 31 marca 2017r. pozwany poparł wszystkie zarzuty co do składu podgrup uprzednio zgłoszone i podniósł zarzuty co do poszczególnych osób (k. 6878- 6884).

W piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2017r. strona powodowa wniosła o oddalenie wszystkich zarzutów pozwanego odnośnie składu grupy i wydanie postanowienia o ustaleniu tegoż składu w takim kształcie, w jakim został on zgłoszony w niniejszym postępowaniu (k. 6887- 6905).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zarzuty pozwanego co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach należało uznać za chybione, a w konsekwencji wnioski strony powodowej o ustalenie składu podgrup w kształcie przedstawionym przez tę stronę za uzasadnione.

Zgodnie z przepisem art. 15 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym z dnia 17 grudnia 2009 r. (Dz. U. 2010 Nr 7, poz. 44) w wyznaczonym przez sąd terminie, nie krótszym niż miesiąc, pozwany może podnieść zarzuty co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach, natomiast stosownie do art. 17 ust. 1 ww. ustawy po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy.

Analizując zarzuty przedstawione przez pozwanego należy pamiętać, że treść kryteriów przynależności do grupy wyznacza każdorazowo postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Wydając to postanowienie, sąd uznaje postępowanie za dopuszczalne na podstawie treści roszczeń przedstawionych w pozwie. Akceptując te roszczenia jako nadające się do grupowego rozpoznania, sąd określa wzorzec roszczenia, który będzie obowiązywał przy ocenie, czy roszczenia osób później przystępujących mogą być rozpoznane w tym samym postępowaniu. Badanie przynależności do grupy to nic innego jak przykładanie indywidualnych roszczeń członków grupy do wzorca roszczenia

określonego w postanowieniu o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Oznacza to w istocie stosowanie przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego w wymiarze indywidualnym, do każdego z roszczeń z osobna.

W doktrynie podkreśla się, że podstawą zarzutów zmierzających do wykazania, że dana osoba nie spełnia kryteriów przynależności do grupy, może być: zarzut braku oparcia roszczenia danego członka grupy na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej co roszczenia objęte postanowieniem o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (np. w związku z tym, że stan faktyczny leżący u podstaw roszczenia danej osoby zawiera elementy specyficzne, niewystępujące w przypadku innych członków grupy, mogące wpływać na ocenę prawną jego roszczeń); zarzut, iż roszczenie danego członka grupy jest roszczeniem innego rodzaju niż roszczenia objęte postanowieniem o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (np. gdy osoba zgłaszająca roszczenie o naprawienie szkody przez przywrócenie stanu poprzedniego zgłasza akces do grupy osób dochodzących roszczeń o zapłatę odszkodowania pieniężnego); zarzut, iż wysokość roszczenia pieniężnego danego członka grupy nie jest ujednoczona z wysokością roszczeń innych członków grupy lub podgrupy; zarzut, iż ujednoczenie roszczenia danego członka grupy lub podgrupy nie jest uzasadnione wspólnymi okolicznościami (np. gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że roszczenie danej osoby jest istotnie niższe niż roszczenia pozostałych członków grupy, a mimo to zostało określone na potrzeby postępowania grupowego w tej samej wysokości co pozostałe roszczenia), czy też zarzut, iż roszczenie danego członka grupy, w przeciwieństwie do roszczeń innych członków grupy, nie mieści się w zakresie przedmiotowym ustawy (np. gdy do grupy konsumentów dochodzących grupowo roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową przystępuje osoba, która zakupiła towar w celu bezpośrednio związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą).

Uznaje się ponadto, że podstawą zarzutów może być niedopełnienie wymogów formalnych niezbędnych dla przystąpienia do grupy, tj. przykładowo: zarzut, iż dana osoba złożyła oświadczenie o przystąpieniu po upływie terminu wyznaczonego w ogłoszeniu o wszczęciu postępowania grupowego; zarzut, iż oświadczenie danej osoby o przystąpieniu do grupy nie zawiera wymaganych elementów (np. nie jest podpisane) lub zarzut, iż pomimo umieszczenia danej osoby na wykazie osób, które przystąpiły do grupy, oświadczenie danej osoby nie zostało przedstawione sądowi (zob. Tomasz Jaworski, Patrick Radzimierski: Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010).

Pozwany powinien więc podnosić tylko te zagadnienia procesowe, które są istotne z punktu widzenia decyzji sądu w wymienionych kwestiach. Pozwany zarówno podczas pierwszej, jak i drugiej fazy postępowania grupowego nie powinien podnosić zarzutów, które miałyby wykazać brak zasadności roszczeń dochodzonych na rzecz członków grupy. Te kwestie bowiem są poza przedmiotem zainteresowania sądu podczas pierwszej i drugiej fazy procesu grupowego. Zasadność dochodzonych roszczeń na rzecz poszczególnych osób jest rozpoznawana podczas trzeciej, merytorycznej fazy postępowania grupowego. Pozwany w zarzutach, o których jest mowa w art. 15 ww. ustawy powinien skupić się na wykazaniu, że określona osoba nie może uzyskać statusu członka grupy. W związku z tym zarzuty powinny wskazywać, jak już podniesiono powyżej, że roszczenie określonej osoby nie wykazuje cech określonej grupy lub roszczenie określonej osoby (osób) nie wykazuje związku faktycznego z roszczeniami innych osób bądź też że roszczenie określonej osoby nie jest tego samego rodzaju co roszczenie grupowe.

Przechodząc już szczegółowo na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż słusznie podniosła strona powodowa, że Sąd Apelacyjny rozstrzygając o dopuszczalności pozwu grupowego w niniejszej sprawie przesądził, że roszczenia dochodzone przez członków grupy zostały wystarczająco ujednoczone przy uwzględnieniu wspólnych im okoliczności sprawy (art. 2 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym).

Powyższe oznacza, że wskazane przez stronę powodową kryteria owego ujednoczenia, tj. zawarcie umów ze spółką (...) (opartych na identycznym mechanizmie, dotyczących identycznej usługi finansowej, zawieranych na podstawie wzorca proponowanego przez podmiot, który jest wspólny dla wszystkich członków grupy), wpłata środków na podstawie takiej umowy, w tym samym przedziale czasowym: 22 stycznia 2010 r. - 17 sierpnia 2012 r. oraz brak zwrotu środków przez spółkę (...) stanowią wystarczające przesłanki członkostwa w grupie. Za bezpodstawne należy więc uznać dodawanie przez pozwanego dodatkowych kryteriów, które dana osoba musi spełnić, aby stać się członkiem grupy.

Zdaniem Sądu za powszechne należy uznać stanowisko, zgodnie z którym podział na podgrupy wyłącznie w oparciu o kryterium wysokości dochodzonego roszczenia jest dopuszczalny (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt: I ACz 22/14, postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt: I C 704/14, postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt: I C 1688/13).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów stawianych przez stronę pozwaną a mianowicie braku u niektórych członków grupy dowodu wpłaty kwoty na rzecz (...) lub braku podpisanego oświadczenia woli dotyczącego zawarcia umowy ze spółką, należy podnieść, że co do każdego z członków grupy został przedstawiony co najmniej jeden z poniższych dokumentów tj. przelew z numerem umowy, przelew oraz umowa, przelew oraz dyspozycja, a także certyfikat. Każdy z tych dokumentów, w ocenie Sądu stanowi już wystarczający dowód zawarcia umowy z (...) i dokonania wpłaty na potrzeby ustalenia składu podgrup. Słusznie podniosła strona powodowa, że bezpodstawne jest przy tym żądanie przez stronę pozwaną, aby umowa członka grupy ze spółką (...) była zawarta na piśmie, wymóg zawarcia jej w tej formie nie wynikał bowiem z przepisów prawa.

Zdaniem Sądu zarzut niewskazania przez powoda czyje środki zostały wpłacone do spółki (...) i utracone, w sytuacjach, gdy środki te były zdeponowane na rachunku bankowym należącym do więcej niż jednej osoby lub gdy umowę z (...) podpisała więcej niż jedna osoba, nie sposób uznać za trafny. Środki zdeponowane na rachunku bankowym są w istocie roszczeniem właściciela rachunku bankowego do banku o wypłatę określonej kwoty na rzecz właściciela rachunku lub wskazanej przez niego osoby. Niezaprzeczalnie zatem, jeżeli ktokolwiek traci środki przelane z własnego rachunku bankowego to jest on osobą poszkodowaną. Posiadacz rachunku jest więc uprawniony do domagania się naprawienia szkody w wysokości całej wpłaconej do (...) kwoty, a kwestia istnienia po jego stronie ewentualnego obowiązku rozliczenia się z innymi stronami strony umowy nie może być rozstrzygana w przedmiotowym procesie.

Pozwany podniósł także zarzut, że niektórzy z członków grupy nie wykazali, że spółka (...) nie dokonała na ich rzecz wypłaty wpłaconych środków lub że nie mogli się jej skutecznie domagać. W oświadczeniach o przystąpieniu do grupy jej członkowie oświadczyli, że nie otrzymali zwrotu środków ze spółki (...), a w przypadkach, gdy chociaż część wpłaconej kwoty została im zwrócona, zostało to w ich oświadczeniach odnotowane. Słusznie jednak podniosła strona powodowa, że ciężar wykazania, że zwroty jednak nastąpiły, względnie nastąpią w przyszłości jako tzw. faktu tamującego obciąża stronę pozwaną. Ponadto, zakładając nawet, że pozwany na tym etapie zdołałby dowieść, że dana osoba otrzymała zwrot części kwoty, którą wpłaciła spółce (...) to nie mogłoby to przesądzać o wykluczeniu tej osoby z grupy. Wykazanie wysokości szkody- jako zasadniczej kwestii rozstrzyganej w toku procesu musi być bowiem dokonane w oparciu o analizę całokształtu materiału dowodowego, co wyłącza możliwość dokonania takiej oceny na etapie rozstrzygnięcia o składzie grupy.

Strona pozwana podniosła także, że osoby, które dochodzą w sprawie cudzych roszczeń, nabytych w drodze przelewu w istocie ich nie nabyły, bowiem umowa przelewu nie wskazuje jakiej wierzytelności dotyczy, nie skutkuje przejściem wierzytelności na nabywcę oraz jest w istocie zleceniem, swoistym pełnomocnictwem. Powyższy zarzut pozostaje w sprzeczności z treścią umów przelewu złożonych przez niektórych członków grupy. Z umów tych bowiem jasno wynika, że skutkują one przejściem wierzytelności na nabywcę, bowiem mówią o jej „przelaniu wierzytelności” (§ 2 ust. 2 umów przelewu), nie uzależniając tego przeniesienia od ziszczenia się warunku, ani upływu terminu, zaś umowa zobowiązująca do zbycia wierzytelności przenosi ją na nabywcę (art. 510 § 1 k.c.). Nie budzi również wątpliwości, że umowy przelewu wystarczająco określają zbywaną wierzytelność, skoro wskazano w nich w jakiej kwocie jest ona przelewana, przeciwko komu przysługuje i z jakiego tytułu wynika. Nie ma również wątpliwości, że wierzytelności nabyte w drodze przelewu mogą być dochodzone w postępowaniu grupowym, łącznie z wierzytelnościami przysługującymi członkom grupy od początku.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że z przedłożonych dokumentów wynika, że członek grupy faktycznie otrzymał od spółki (...) zwrot części wpłaconej kwoty, należy podnieść, że w przypadkach, w których członkowie grupy otrzymywali jakiegokolwiek wypłaty ze spółki (...), okoliczność ta była przez stronę powodową wskazywana i uwzględniana przy określeniu kwoty dochodzonego roszczenia. Poza tym dokonywane niekiedy wypłaty były z zasady wypłatami z

tytułu odsetek, nie zaś kapitału powierzonego (...), a co za tym idzie nie pomniejszają one roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu.

Pozwany zarzucił również, że część osób domaga się zapłaty solidarnie, a część nie. Zauważyć należy, że solidarność ta wynika z sytuacji prawnej tych osób, niezwiązanej jednak z zawarciem umowy z (...), a wyłącznie z faktu, że osoba, która zawarła umowę z (...) pozostaje w związku małżeńskim, a poniesiona przez nią szkoda dotyczyła środków stanowiących majątkową wspólność małżeńską. W związku z tym nie może to stanowić kryterium odmowy przyjęcia takiej osoby do grupy. Kwestia ta podlega ocenie na etapie merytorycznego rozpoznania sporu.

Strona pozwana podniosła także, że niektóre osoby nie mają w postępowaniu karnym dotyczącym sprawy (...) statusu pokrzywdzonych lub ich roszczenia nie zostały uwzględnione na liście wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Analizując powyższy zarzut należy zauważyć, że powód nie wywodzi roszczeń członków grupy z faktu bycia przez nich pokrzywdzonymi w postępowaniu karnym lub wierzycielami w postępowaniu upadłościowym. Zatem zgodzić się należy z powodem, że są to okoliczności nieistotne dla oceny jednolitości roszczeń, a zatem nieistotne również dla ustalenia składu grupy.

Zarzut pozwanego, że osoby, które przyłączyły się do grupy już po wniesieniu pozwu, nie wzywały pozwanego do zapłaty, zaś osoby, które zostały wskazane w wykazie członków grupy złożonym w pozwie, takie wezwanie wystosowały również należy uznać za niezasadny. Istotą postępowania grupowego jest umożliwienie potencjalnie nieograniczonej liczbie osób, przyłączenie się ze swoim roszczeniem do podobnych roszczeń wniesionych przez kogoś innego. Jeżeli zaś prawo daje możliwość takiego przyłączenia, to nie może jednocześnie uzależniać możliwości przystąpienia od wcześniejszego wezwania przeciwnika procesowego do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Zresztą ustawa nie nakłada na osoby przystępujące do grupy po wniesieniu pozwu takiego obowiązku, uzależniając przystąpienie jedynie od złożenia oświadczenia w tym przedmiocie wobec reprezentanta grupy.

Strona pozwana podniosła, że H. Z. (podgrupa 1) nie przedstawiła dowodu, że wpłaciła na rzecz (...) kwotę (...) zł. Z przedłożonych jednak do akt sprawy dokumentów (tj. potwierdzenie zawarcia depozytu towarowego ID: (...) wraz z certyfikatem nr (...) oraz potwierdzenia zawarcia depozytu towarowego ID: (...) wraz z certyfikatem nr (...)) wynika fakt uiszczenia przez tego członka grupy na rzecz (...) kwoty (...) zł. W odniesieniu zaś do zarzutu, że data rozpoczęcia trwania okresu umowy przypada przed datą złożenia dyspozycji zawarcia umowy depozytu towarowego należy zauważyć, że jedynie w potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego z dnia 18 lipca 2012 r. (ID: (...)) naniesiona przez pracownika (...) w rubryce „Okres trwania umowy” data złożenia dyspozycji jest późniejsza niż data rozpoczęcia trwania okresu tej umowy (odpowiednio: 11 lipca 2012 r. i 10 lipca 2012 r.), przy czym wynika to z faktu, że środki na poczet tej umowy zaksięgowane zostały na koncie spółki (...) w dniu 10 lipca 2012 r., tj. przed dniem wystawienia przez (...) dyspozycji. Okoliczność ta pozostaje jednak bez wpływu na ocenę roszczenia H. Z. i jej statusu jako członka grupy w niniejszym postępowaniu, jako że bezspornie wpłaty zostały dokonane pomiędzy 22 stycznia 2010 r. a 17 sierpnia 2012 r.

Pozwany podniósł zarzut, że M. K. (4) - podgrupa 1, nie złożyła oświadczenia uzupełniającego. Stwierdzić należy, że oświadczenie to zostało dołączone do pisma powoda z dnia 27 kwietnia 2017 roku.

Pozwany zarzucił także, że członek podgrupy 3 I. R. nie przedstawiła dowodu, że w ogóle uiszczyła kwotę (...) zł w związku z zawarciem umowy depozytu towarowego (...) bowiem druk wpłaty (...) zł dotyczy umowy (...), z niewykonania której nie jest wywodzony uszczerbek. W opinii Sądu z dołączonych dokumentów wynika, że umowa (...) została przedłużona przez jej strony w ten sposób, że środki wpłacone na poczet pierwotnej lokaty (...) zostały przeksięgowane na rzecz kolejnej lokaty (...), co wynika z przedstawionej dyspozycji zawarcia depozytu towarowego nr (...), w której tytule wskazano, iż dyspozycja zawarcia depozytu stanowi przedłużenie umowy.

Zdaniem pozwanego Z. D., członek podgrupy 4 nie przedstawił dowodu, że przelew na kwotę (...) zł został wykonany w celu realizacji umowy depozytu towarowego (...), tym bardziej, że wartość wskazana w dyspozycji zawarcia tego depozytu towarowego wynosi (...) zł, zaś w potwierdzeniu zawarcia takiego depozytu towarowego o tym samym numerze kwota wynosi (...) zł. Zdaniem Sądu właściwa kwota wskazana została w potwierdzeniu zawarcia depozytu

towarowego, gdyż ten dokument został wystawiony przez spółkę już po zaksięgowaniu na jej koncie środków wpłaconych przez klienta, a więc odzwierciedla faktyczną wysokość kwoty przekazanej na tą konkretną lokatę przez tego konkretnego członka grupy, która jest zgodna z kwotą widniejącą na certyfikacie.

Strona pozwana podniosła, że B. W. (2) – członek podgrupy 5 nie przedstawił dowodu, że wpłacił na rzecz spółki (...) kwotę wyższą niż (...) zł i że przysługiwało mu prawo domagania się od spółki (...) sp. z o.o. wypłaty kwoty (...) zł z tytułu środków wpłaconych w związku z zawarciem kolejnych umów depozytu towarowego, których stroną wpłacającą był zarówno B. W. (2), jak i J. W. (2). Według Pozwanego, z umów nie wynika, w jakich częściach każdy z posiadaczy miał prawo do wypłaty środków, a kolejne zawieranie umów, po tym jak skończyły się poprzednie, wskazuje, że środki z tych umów zostały już wypłacone. Według Pozwanego brak jest również chociażby twierdzeń, które umowy nie zostały wykonane przez (...). W kolejnym piśmie pozwany zarzucił również, że w aktach sprawy brak dokumentów zawierających oświadczenie woli B. W. (2) zawarcia umów z (...) i brak jest potwierdzenia zawarcia umowy (...).

W opinii Sądu strona powodowa wyczerpująco wyjaśniła, że B. W. (2) zawarł pierwotnie cztery lokaty (...), (...), (...) i (...) na łączną kwotę (...) zł. Obowiązki zawartych lokat zostało następnie przedłużane poprzez przeksięgowanie kwoty powstałej po zakończeniu umowy na kolejno zawieraną lokatę. Kolejne przedłużenia tych lokat zostały szczegółowo wymienione w oświadczeniu tego członka Grupy o przystąpieniu do grupy. Wraz z oświadczeniem o przystąpieniu do Grupy została przedłożona kompletna dokumentacja dla każdej z przedłużanych lokat, w tym również certyfikat nr (...) do lokaty (...). Członek grupy wykazał więc zawarcie umowy do lokaty (...).

Wedle twierdzeń pozwanego członek podgrupy 5 G. R. nie przedstawiła dowodów, że umowy, w związku z którymi dokonane zostały wpłaty w łącznej kwocie (...) zł (umowy (...) - „umowa przedłużona”) nie zostały wykonane. Zdaniem pozwanego, z uwagi na fakt, że po terminie wskazanym w umowie (...) została zawarta kolejna umowa (...), nie ma podstaw, aby przyjąć, że (...) nie wykonała dwóch poprzednich umów. Pozwany podniósł także, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów potwierdzających, że umowa (...) została opłacona ze środków pochodzących z majątku tego członka grupy.

W tym przypadku również strona powodowa w sposób pełny naświetliła, że G. R. zawarła umowę z (...) w roku 2011, przy czym pierwsza dyspozycja zawarcia depozytu towarowego nosiła nr (...) i opiewała na kwotę (...) zł. Dyspozycja ta wraz z potwierdzeniem zawarcia depozytu towarowego nr ID: (...), certyfikatem nr (...) i potwierdzeniem przelewu na rachunek (...) na kwotę (...) zł, znajduje się w aktach sprawy. Obowiązki zawartej przez G. R. z (...) umowy zostało przedłużone dyspozycją zawarcia depozytu towarowego nr (...), oznaczoną jako przedłużenie umowy ID: (...), opiewającą na kwotę (...) zł (w aktach sprawy wraz ze stosownym potwierdzeniem zawarcia depozytu towarowego nr ID: (...), potwierdzeniem przelewu na kwotę (...) zł oraz certyfikatem). Następnie zawarta została kolejna dyspozycja zawarcia depozytu towarowego, stanowiąca przedłużenie umowy ID: (...) i oznaczona numerem (...), opiewająca na (...) zł. Ta lokata przedłużona została dyspozycją zawarcia depozytu towarowego nr (...), stanowiącą przedłużenie umowy nr ID: (...) na kwotę (...) zł. Z wymienionych dokumentów wynika niezaprzeczalnie, że umowy dotyczące lokat nr (...) i (...) nie zostały przez (...) wykonane, zaś środki, z których pokryta została płatność tytułem umowy do lokaty (...), to własne środki członka grupy G. R..

Pozwany podniósł, że nie wiadomo, jaka część wpłaconych środków należała do członka podgrupy 5 R. P., skoro umowę z (...) zawarł wspólnie z A. P.. Nadto, R. P. wpłacił środki po dacie, po której zgodnie z umową powinien był je wpłacić. Data wpłaty środków na rzecz (...) w kontekście wynikającego z umowy terminu jej wymagalności jest bez znaczenia dla członkostwa R. P. w grupie. Istotne jest bowiem, że środki te zostały wpłacone w okresie pomiędzy 22 stycznia 2010 r. a 17 sierpnia 2012r.

Zdaniem pozwanego członkowie podgrupy 11 P. i A. S. nie wykazali, że wydatkowali ze swego majątku na rzecz spółki (...) kwoty przekraczające, odpowiednio: (...) zł i (...) zł. W ocenie Sądu fakt zawarcia przez tych członków grupy umów z (...) został wykazany w pozwie poprzez dokumentację złożoną wraz z oświadczeniami o przystąpieniu tych osób do grupy.

W opinii pozwanego A. M. - podgrupa 11, złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Uznać należy, że okoliczność ta jest bez znaczenia dla jej członkostwa w grupie. Niezależnie bowiem od złożenia oświadczenia o odstąpieniu, A. M. zawarła umowę, wpłaciła środki i nie odzyskała ich od (...) (pomimo złożenia oświadczenia o odstąpieniu). Jej sytuacja prawna i roszczenie są zatem identyczne, jak w przypadku innych członków grupy.

Pozwany zarzucił, że brak jest potwierdzenia zawarcia przez A. J. (podgrupa 13) umów, oraz że w dyspozycji (...) wskazano kwotę (...) zł, a w potwierdzeniu i certyfikacie kwotę (...) zł.

Zauważyć należy, iż pomimo tej nieścisłości w kwotach, nie budzi wątpliwości, że certyfikat i dyspozycja dotyczą tej samej umowy. Nadto kwota, z dochodzenia której A. J. zrezygnował i tak przekracza wskazaną wyżej różnicę w kwotach, co powoduje, że jego roszczenie zostało należycie udowodnione.

Wedle pozwanego brak jest również dowodu, że B. G. (podgrupa 14) była stroną umowy z (...) nr (...) zawartej z B. K. i że przysługuje jej jakiegokolwiek roszczenie przeciwko (...). Zgodzić się należy z powodem, że jedenastocyfrowy symbol numeryczny PESEL pozwala na łatwą identyfikację osoby, która go posiada. Numer PESEL B. K. (obecnie: G.) wskazany jest w treści dyspozycji zawarcia depozytu towarowego oraz w treści oświadczenia o przystąpieniu do Grupy. Osoba ta w umowie z (...) wskazała, że jest stanu wolnego. Po zawarciu umowy ze Spółką (...) zmieniła nazwisko na G..

Odnosnie zaś do zgłoszonego w piśmie z dnia 31 marca 2017 r. zarzutu braku numeru (...) na dyspozycji i niezgodności pomiędzy datą złożenia dyspozycji i potwierdzenia, należy zgodzić się ze stroną powodową, że brak numeru (...) na dyspozycji zawarcia depozytu towarowego wynika ze zwykłego błędu i pozostaje bez wpływu na status członka grupy B. G. w pozwie złożonym w niniejszej sprawie. Z treści potwierdzenia zawarcia depozytu towarowego (ID: (...), (...)) wynika zawarcie przez B. G. z (...) umowy, gdzie wartość zakupionego towaru to (...) zł, zaś w rubryce „Okres trwania umowy” wskazano właściwą datę złożenia dyspozycji (9 lutego 2012 r.) Nie ulega więc wątpliwości, że B. G. wykazała, iż przysługuje jej wobec (...) roszczenie w kwocie wskazanej w złożonym przez nią oświadczeniu o przystąpieniu do grupy.

Pozwany zarzucił, że G. L. - podgrupa 14 uzyskał od (...) co najmniej kwotę (...) zł, oraz że w dyspozycji dotyczącej (...) jest inna kwota niż w potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego o tym samym numerze. W oświadczeniu o przystąpieniu do grupy G. L. wyjaśnił, że prawidłowa jest jedynie kwota niższa: (...) zł, natomiast wyższa ((...) zł zawarta na potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego) jest błędna, przy czym, jak wskazuje powód próbował bezskutecznie usunąć tę rozbieżność. Nie ma to jednak znaczenia dla wykazania podstaw jego członkostwa w grupie, bowiem do kwoty jego roszczenia związanego z wpłatą dokonaną na poczet tej umowy uwzględniona została jedynie kwota (...) zł, tj. kwota faktycznej gotówkowej wpłaty dokonanej w wykonaniu umowy w okresie, którego dotyczy roszczenie. Pozostała zaś kwota, tj. (...) zł wynikała z przeksięgowania środków wpłaconych wcześniej, w związku z czym jej utrata nie stanowi szkody dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Pozwany wskazał, że członek podgrupy 33 M. C. nie przedstawił dowodu, że wydatkował ze swojego majątku środki w kwocie (...) zł, na rzecz (...) w związku z zawartymi umowami i nie uzyskał ich zwrotu, przelew został dokonany na rzecz odbiorcy - M. C., a nie (...).

Odnosząc się do kwestii potwierdzenia przelewu na kwotę (...) zł powód wyjaśnił, że numer rachunku odbiorcy wskazany w tym potwierdzeniu (tj. (...)) należy do spółki (...). Błędne wpisanie w treści przelewu jako jego odbiorcy M. C. nie zmienia zatem faktu, że rzeczywistym beneficjentem przelewu była spółka (...). Ponadto, wraz z oświadczeniem M. C. o przystąpieniu do Grupy przedłożony został komplet potwierdzeń zawarcia depozytu towarowego, dyspozycji zawarcia depozytu towarowego i certyfikaty.

Pozwany twierdził również, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu, że H. S. (podgrupa 37) przysługiwało prawo domagania się od spółki (...) sp. z o.o. wypłaty środków wpłaconych w związku z zawarciem umów depozytu towarowego, których stroną były H. S. i M. Z.. Według pozwanego z umowy nie wynika, w jakich częściach każdy z posiadaczy miał prawo do wypłaty środków. Zdaniem pozwanego H. S. nie przedstawiła dowodu, iż nie uzyskała od

(...) zwrotu wpłaconych tam kwot. Do akt sprawy złożone zostało potwierdzenie przelewu na kwotę (...) zł wystawione przez (...)we W.. W treści potwierdzenia przelewu wskazany został następujący numer rachunku odbiorcy: (...). Jest to tożsamy numer rachunku, jak wskazany w złożonej do akt sprawy dyspozycji zawarcia depozytu towarowego nr (...) rachunek (...) spółki (...) dedykowany do wpłaty środków przez posiadaczy depozytu nr (...). Błędne wpisanie w treści przelewu jako jego odbiorcy H. S. nie zmienia zatem faktu, że rzeczywistym beneficjentem przelewu była spółka (...). Zarzut braku wykazania przez H. S., iż wydatkowała ze swojego majątku środki na rzecz (...) jest więc bezpodstawny.

Podobnie jak w przypadku H. S. odnośnie członkostwa w grupie J. K. (2) (podgrupa 37) pozwany zarzucił, iż nie przedstawił on dowodu, że wydatkował ze swojego majątku środki w kwocie (...),00 zł na rzecz (...) i nie uzyskał ich zwrotu. Zdaniem pozwanego przelew został dokonany na rzecz K. K. (9), a nie (...). Strona powodowa podniosła, że widniejący w potwierdzeniu numer rachunku odbiorcy przelewu to: (...) jest numerem rachunku spółki (...) dedykowanym do wpłaty przez tego członka grupy środków pieniężnych w związku z dyspozycją zawarcia depozytu towarowego nr (...), a rachunek ten wskazany został w treści powołanej dyspozycji.

W związku z faktem, że wszystkie zarzuty zgłoszone przez pozwanego co do członkostwa poszczególnych osób do grupy okazały się niezasadne oraz, że Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do odmowy zaliczenia do grupy jakichkolwiek z osób, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

Sygnatura akt XXV C 1614/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Tomasz Gal (spr.)

Sędziowie SSO Anna Błażejczyk

SSO Monika Włodarczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 czerwca 2017 r. w Warszawie

w postępowaniu grupowym

sprawy z powództwa R. D. – reprezentanta grupy

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Generalnemu, Prokuratorowi Okręgowemu w G., Prokuratorowi Rejonowemu G. – W. w G.

o zapłatę

postanawia:

ustalić skład podgrup, do których zaliczyć następujące osoby:

44. Podgrupa 1: Z. H. i K. M. (1);

45. Podgrupa 2: W. R., D. L. i Ł. M. T.;

46. Podgrupa 3: T. R., B. M. K. (1), M. R. C., P. M. A. (1), Z. B., M. T. M., K. R. (1), W. J. (1), K. W. (1), M. K. (2), R. I.;

47. Podgrupa 4: N. S. (1), D. Z. (1), G. M. (1);
48. Podgrupa 5: T. W. J. (2), P. A., P. R. (1), B. B. J. (1), W. B. J. (2), P. D., I. S., R. G.;
49. Podgrupa 6: D. R., D. A. (1), Z. M. B. (1), M. G. (1), W. Z., S. M. (1), G. J., W. I., S. B. (1), P. A.;
50. Podgrupa 7: D. M. (1), K. B. (1), Ł. P., W. Z. R., C. M. (1), C. K. B. (2), W. K., Ł. M., Ł. W.;
51. Podgrupa 8: D. K., K. J. (1);
52. Podgrupa 9: D. U., K. K. L. (1), K. W. J. (3), K. E. B. (1), M. E., N. K. R. (2), M. K. (3), N. Z. (1), B. E. B. (2), A. M. (1), F. L., A. C. K., B. J. A. (1), L. A.;
53. Podgrupa 10: P. M., S. D., N. S. (2), P. E. T., K. Z. J., D. A. (2), Z. C. J.;
54. Podgrupa 11: K. R. (3), M. H. G., M. A. B., S. B. (2), U. T. J. (1), T. J. (2), T. G., H. M., S. F., M.K., S. G. (1), S. P., S. A. (1);
55. Podgrupa 12: K. J. (2), F. T., G. J.;
56. Podgrupa 13: D. E. S., M. B. (2), B. A. M. (2), J. A. M. (3), P. R. (2);
57. Podgrupa 14: G. B., P. J. I. (1), L. G., M. R. (1), S. S., P. K. (1), K. A. T.;
58. Podgrupa 15: C. G. (1), D. Z. (2), W. I. B., K. D., O. R.;
59. Podgrupa 16: Z. K., P. P. (4), K.J., J. A. M. (4), C. H.;
60. Podgrupa 17: M. G. (2), W. J. (4), R. P.;
61. Podgrupa 18: W. J., W. E., Ł. A., B. R., B. Z., C. M., J. M. (1), R. J., P. K. (2), G. W., B. J. J. (4);
62. Podgrupa 19: M. T. W., M. E. (1), B. S. (1), P.A.;
63. Podgrupa 20: C. M. (2), D. M. (2), B. Z., P. K.;
64. Podgrupa 21: K. K. (3), N. B., T. A., G. J. M. (2), P. J. A. (2), S. K., K. R. (4), N. Z. (2), M. R. (2), M. B. (3), P. K. (3), M.A., S. B. (3), S. E., S. M. (2), J. H. B.;
65. Podgrupa 22: S. J., S. A., K. R., K. J., C. G. (2) T.;
66. Podgrupa 23: Z. P., K. K. (5), K. U. (1), M. E. (2), Ł. D.;
67. Podgrupa 24: M. K. L. (2), F. M., G. A., J. M. (3), T. J. (3);
68. Podgrupa 25: R. F., W. C., K. T., Ł. T.;
69. Podgrupa 26: G. A., M. I., S. K.;
70. Podgrupa 27: T. S., Z. E., O. K., B. S. (2), G. M. (2), N. L., N. J., S. S. (5);
71. Podgrupa 28: L. W. T., S. R., B. W. (1), L. T., M. Z. W. (1), M. I. M., J. W. A., G. J. B., D. M. S. (1), K. M. (2), K. R. (5), L. A. M.;
72. Podgrupa 29: K. M. A. (2), N. E., B. S. (3);

73. Podgrupa 30: G. D., P. A. (1), Ś. G. M. (3), P. M., N. K.;
74. Podgrupa 31: P. A. (2), B. T.;
75. Podgrupa 32: L. Ł., D. T., K. U. (2) I.;
76. Podgrupa 33: (...) M., J. W. (1), J. I. (2), C. A., N. W., M. K., D. J. M. (4), P. J.;
77. Podgrupa 34: L. K. S., Ś. R., D. B., K. J. (3);
78. Podgrupa 35: A. K., W. J. (5);
79. Podgrupa 37: S. H., K. K. J. (4), G. E., N. M. E. (3), A. D. P., A. K.;
80. Podgrupa 38: Z. Z. (3), P. K. (4), B. J. P., B. J. K. (1);
81. Podgrupa 42: L. K. W. (2), K. L. (3), G. M. (4), W. P., S. A. (2), M. W. M., M. B. (4);
82. Podgrupa 43: M. S. (2), P. R. (2), S. G. (2), M. A., D. A. Z.;
83. Podgrupa 44: F. T., G. A., D. D. (3) U.;
84. Podgrupa 45: M. A., Z. W. (2);
85. Podgrupa 46: Z. A., R. L., W. B.;
86. Podgrupa 58: B. Z., S. M. (3).

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie wszczęte zostało postępowanie grupowe w trybie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz.U. z 2010 Nr 7, poz. 44) z powództwa R. D. jako reprezentanta grupy przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Generalnemu, Prokuratorowi Okręgowemu w G., Prokuratorowi Rejonowemu G. – W. w G..

R. D. jako reprezentant grupy wniósł o zasądzenie na podstawie z art 417 § 1 k.c. w zw. art. 415 k.c. określonych kwot pieniężnych na rzecz każdego członka grupy tytułem naprawienia szkody powstałej w majątku członków grupy wskutek bezprawnego zaniechania przez Prokuratora Rejonowego G.-W. w G., Prokuratora Okręgowego w G. oraz przez Prokuratora Generalnego postawienia w okresie od 22 stycznia 2010 r. do 17 sierpnia 2012r. zarzutów członkom zarządu spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., które to zaniechanie skutkowało, zdaniem powoda, zawarciem przez członków grupy umów z wyżej wymienioną spółką i przelanie na jej rzecz środków pieniężnych, które następnie zostały utracone wskutek niewypłacalności tej spółki. Strona powodowa podała, że u podstaw sformułowanego żądania leży konstatacja, że w/w Prokuratura Rejonowa i Prokuratura Okręgowa, pomimo dysponowania już od 22 stycznia 2010 r. wystarczającym materiałem dowodowym, aby stwierdzić, iż w związku z działalnością spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. doszło do popełnienia przestępstwa, a także, aby postawić zarzuty jej prezesowi zarządu, z naruszeniem przepisów prawa w postaci art. 303 i 313 § 1 k.p.k., zaniechały postawienia zarzutów aż do 17 sierpnia 2012 r., a Prokurator Generalny zaniechał w tym okresie podjęcia stosownych działań nadzorczych, które zdyscyplinowałyby Prokuraturę Okręgową i Prokuraturę Rejonową, prowadzące postępowanie w tej sprawie, umożliwiając im wykonanie ustawowego obowiązku postawienia zarzutów. Zdaniem strony powodowej działalność spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. od początku była przestępcza, ustalenie czego – w przypadku wyspecjalizowanych jednostek państwowych, jakimi są jednostki Prokuratury – nie wymagało żadnych nadzwyczajnych nakładów pracy. W ocenie strony powodowej w wyniku tego bezprawnego zaniechania jednostek Prokuratury, krąg osób poszkodowanych sprzeczną z prawem działalnością spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. powiększył się o osoby, które dokonały wpłat w okresie od 22 stycznia 2010 r. do 17 sierpnia 2012 roku. Wpłacone przez nich kwoty są już bezpowrotnie przez

członków grupy utracone, przez co stanowią ich szkodę. Zdaniem strony powodowej gdyby w/w organy państwa wykonały ciążące na nich obowiązki to spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zakończyłaby działalność wcześniej, przez co członkowie grupy nie mieliby możliwości zawarcia z nią umów i wpłacenia środków, w wyniku czego nie ponieśliby szkody.

Po prawomocnym przyjęciu sprawy do rozpoznania w postępowaniu grupowym i po dokonaniu ogłoszenia prasowego o toczącym się postępowaniu, przewodniczący zarządzeniem z dnia 22 grudnia 2016r. zobowiązał stronę pozwaną do złożenia ewentualnych zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach w terminie 1 miesiąca pod rygorem pominięcia ewentualnych zarzutów (zarządzenie - k. 6621).

W piśmie z dnia 30 stycznia 2017r. pozwany wniósł o ustalenie, że w skład podgrup 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 21, 22, 23, 25, 27, 28, 29, 33, 37, 38, 42, 43 nie wchodzi osoby, które zostały wymienione jako członkowie w załączniku nr 2 pisma procesowego strony powodowej z dnia 14 grudnia 2016 roku.

Strona pozwana podniosła również co do każdej z osób, która złożyła oświadczenie o przystąpieniu do grupy zarzut przyczynienia się do powstania szkody oraz *compensatio lucri cum damno* w zakresie wszystkich środków, które te osoby uzyskały ponad to co wpłaciły w celu realizacji każdej z umów zawartych z (...).

Pozwany zarzucił, że jako jedyne kryterium podziału grupy na podgrupy strona powodowa wskazała wysokość kwot, które zostały wpłacone na rzecz spółki (...) w związku z zawarciem umów depozytu towarowego, a których zwrotu poszczególne osoby mogłyby się domagać. Należy zatem przyjąć, że na tym etapie postępowania powód powinien przedstawić dowody w sposób niewątpliwy potwierdzające, że każda z osób składających oświadczenie o przystąpieniu do podgrupy dokonała wpłaty na rzecz (...) tytułem wykonania umowy depozytu towarowego i przysługuje jej prawo do domagania się zwrotu wpłaconej kwoty, nie otrzymała jej zwrotu, a jej wysokość odpowiada co najmniej wysokości roszczeń dochodzonych w ramach podgrupy, do której przystąpiła osoba zawierająca umowę depozytu towarowego.

Zarzuty zgłoszone przez pozwanego zostały sformułowane w następujący sposób: brak dowodu wpłaty na rzecz (...) lub brak podpisanego oświadczenia woli dotyczącego zawarcia umowy ze spółką; niewskazanie czyje środki zostały wpłacone do spółki (...) i utracone, w sytuacjach, gdy środki te były zdeponowane na rachunku bankowym należącym do więcej niż jednej osoby lub gdy umowę z (...) podpisała więcej niż jedna osoba; członek grupy nie wykazał, że spółka (...) nie dokonała na jego rzecz wypłaty wpłaconych środków lub że nie mógł się jej skutecznie domagać; osoby, które dochodzą w sprawie cudzych roszczeń, nabytych w drodze przelewu w istocie ich nie nabyły, bowiem umowa przelewu nie wskazuje jakiej wiarygodności dotyczy, nie skutkuje przejściem wiarygodności na nabywcę oraz jest w istocie zleceniem, swoistym pełnomocnictwem; z przedłożonych dokumentów wynika, że członek grupy faktycznie otrzymał od spółki (...) zwrot części wpłaconej kwoty; część osób domaga się zapłaty solidarnie, a część nie; niektóre osoby nie mają w postępowaniu karnym dotyczącym sprawy (...) statusu pokrzywdzonych lub ich roszczenia nie zostały uwzględnione na liście wiarygodności w postępowaniu upadłościowym; osoby, które przyłączyły się do grupy już po wniesieniu pozwu, nie wzywały pozwanego do zapłaty, zaś osoby, które zostały wskazane w wykazie członków grupy złożonym w pozwie, takie wezwania wystosowały.

Pozwany wniósł także zarzuty co do konkretnych członków grupy. Ponadto pozwany wniósł o przedłużenie terminu na zgłoszenie dalszych ewentualnych zarzutów co do składu podgrup do dnia 31 marca 2017 r. (k. 6844- 6865).

Postanowieniem z dnia 03 lutego 2017r. Sąd przedłużył stronie pozwanej termin do złożenia zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach do dnia 31 marca 2017r. (k. 6868).

W piśmie procesowym z dnia 31 marca 2017r. pozwany poparł wszystkie zarzuty co do składu podgrup uprzednio zgłoszone i podniósł zarzuty co do poszczególnych osób (k. 6878- 6884).

W piśmie procesowym z dnia 27 kwietnia 2017r. strona powodowa wniosła o oddalenie wszystkich zarzutów pozwanego odnośnie składu grupy i wydanie postanowienia o ustaleniu tegoż składu w takim kształcie, w jakim został on zgłoszony w niniejszym postępowaniu (k. 6887- 6905).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zarzuty pozwanego co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach należało uznać za chybione, a w konsekwencji wnioski strony powodowej o ustalenie składu podgrup w kształcie przedstawionym przez tę stronę za uzasadnione.

Zgodnie z przepisem art. 15 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym z dnia 17 grudnia 2009 r. (Dz. U. 2010 Nr 7, poz. 44) w wyznaczonym przez sąd terminie, nie krótszym niż miesiąc, pozwany może podnieść zarzuty co do członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach, natomiast stosownie do art. 17 ust. 1 ww. ustawy po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy.

Analizując zarzuty przedstawione przez pozwanego należy pamiętać, że treść kryteriów przynależności do grupy wyznacza każdorazowo postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Wydając to postanowienie, sąd uznaje postępowanie za dopuszczalne na podstawie treści roszczeń przedstawionych w pozwie. Akceptując te roszczenia jako nadające się do grupowego rozpoznania, sąd określa wzorzec roszczenia, który będzie obowiązywał przy ocenie, czy roszczenia osób później przystępujących mogą być rozpoznane w tym samym postępowaniu. Badanie przynależności do grupy to nic innego jak przykładanie indywidualnych roszczeń członków grupy do wzorca roszczenia określonego w postanowieniu o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Oznacza to w istocie stosowanie przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego w wymiarze indywidualnym, do każdego z roszczeń z osobna.

W doktrynie podkreśla się, że podstawą zarzutów zmierzających do wykazania, że dana osoba nie spełnia kryteriów przynależności do grupy, może być: zarzut braku oparcia roszczenia danego członka grupy na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej co roszczenia objęte postanowieniem o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (np. w związku z tym, że stan faktyczny leżący u podstaw roszczenia danej osoby zawiera elementy specyficzne, niewystępujące w przypadku innych członków grupy, mogące wpływać na ocenę prawną jego roszczeń); zarzut, iż roszczenie danego członka grupy jest roszczeniem innego rodzaju niż roszczenia objęte postanowieniem o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (np. gdy osoba zgłaszająca roszczenie o naprawienie szkody przez przywrócenie stanu poprzedniego zgłasza akces do grupy osób dochodzących roszczeń o zapłatę odszkodowania pieniężnego); zarzut, iż wysokość roszczenia pieniężnego danego członka grupy nie jest ujednoczona z wysokością roszczeń innych członków grupy lub podgrupy; zarzut, iż ujednoczenie roszczenia danego członka grupy lub podgrupy nie jest uzasadnione wspólnymi okolicznościami (np. gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że roszczenie danej osoby jest istotnie niższe niż roszczenia pozostałych członków grupy, a mimo to zostało określone na potrzeby postępowania grupowego w tej samej wysokości co pozostałe roszczenia), czy też zarzut, iż roszczenie danego członka grupy, w przeciwieństwie do roszczeń innych członków grupy, nie mieści się w zakresie przedmiotowym ustawy (np. gdy do grupy konsumentów dochodzących grupowo roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową przystępuje osoba, która zakupiła towar w celu bezpośrednio związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą).

Uznaje się ponadto, że podstawą zarzutów może być niedopełnienie wymogów formalnych niezbędnych dla przystąpienia do grupy, tj. przykładowo: zarzut, iż dana osoba złożyła oświadczenie o przystąpieniu po upływie terminu wyznaczonego w ogłoszeniu o wszczęciu postępowania grupowego; zarzut, iż oświadczenie danej osoby o przystąpieniu do grupy nie zawiera wymaganych elementów (np. nie jest podpisane) lub zarzut, iż pomimo umieszczenia danej osoby na wykazie osób, które przystąpiły do grupy, oświadczenie danej osoby nie zostało przedstawione sądowi (zob. Tomasz Jaworski, Patrick Radzimierski: Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010).

Pozwany powinien więc podnosić tylko te zagadnienia procesowe, które są istotne z punktu widzenia decyzji sądu w wymienionych kwestiach. Pozwany zarówno podczas pierwszej, jak i drugiej fazy postępowania grupowego nie powinien podnosić zarzutów, które miałyby wykazać brak zasadności roszczeń dochodzonych na rzecz członków grupy. Te kwestie bowiem są poza przedmiotem zainteresowania sądu podczas pierwszej i drugiej fazy procesu grupowego. Zasadność dochodzonych roszczeń na rzecz poszczególnych osób jest rozpoznawana podczas trzeciej,

merytorycznej fazy postępowania grupowego. Pozwany w zarzutach, o których jest mowa w art. 15 ww. ustawy powinien skupić się na wykazaniu, że określona osoba nie może uzyskać statusu członka grupy. W związku z tym zarzuty powinny wskazywać, jak już podniesiono powyżej, że roszczenie określonej osoby nie wykazuje cech określonej grupy lub roszczenie określonej osoby (osób) nie wykazuje związku faktycznego z roszczeniami innych osób bądź też że roszczenie określonej osoby nie jest tego samego rodzaju co roszczenie grupowe.

Przechodząc już szczegółowo na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż słusznie podniosła strona powodowa, że Sąd Apelacyjny rozstrzygając o dopuszczalności pozwu grupowego w niniejszej sprawie przesądził, że roszczenia dochodzone przez członków grupy zostały wystarczająco ujednocicone przy uwzględnieniu wspólnych im okoliczności sprawy (art. 2 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym).

Powyższe oznacza, że wskazane przez stronę powodową kryteria owego ujednocicenia, tj. zawarcie umów ze spółką (...) (opartych na identycznym mechanizmie, dotyczących identycznej usługi finansowej, zawieranych na podstawie wzorca proponowanego przez podmiot, który jest wspólny dla wszystkich członków grupy), wpłata środków na podstawie takiej umowy, w tym samym przedziale czasowym: 22 stycznia 2010 r. - 17 sierpnia 2012 r. oraz brak zwrotu środków przez spółkę (...) stanowią wystarczające przesłanki członkostwa w grupie. Za bezpodstawne należy więc uznać dodawanie przez pozwanego dodatkowych kryteriów, które dana osoba musi spełnić, aby stać się członkiem grupy.

Zdaniem Sądu za powszechne należy uznać stanowisko, zgodnie z którym podział na podgrupy wyłącznie w oparciu o kryterium wysokości dochodzonego roszczenia jest dopuszczalny (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt: I ACz 22/14, postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt: I C 704/14, postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt: I C 1688/13).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów stawianych przez stronę pozwaną a mianowicie braku u niektórych członków grupy dowodu wpłaty kwoty na rzecz (...) lub braku podpisanego oświadczenia woli dotyczącego zawarcia umowy ze spółką, należy podnieść, że co do każdego z członków grupy został przedstawiony co najmniej jeden z poniższych dokumentów tj. przelew z numerem umowy, przelew oraz umowa, przelew oraz dyspozycja, a także certyfikat. Każdy z tych dokumentów, w ocenie Sądu stanowi już wystarczający dowód zawarcia umowy z (...) i dokonania wpłaty na potrzeby ustalenia składu podgrup. Słusznie podniosła strona powodowa, że bezpodstawne jest przy tym żądanie przez stronę pozwaną, aby umowa członka grupy ze spółką (...) była zawarta na piśmie, wymóg zawarcia jej w tej formie nie wynikał bowiem z przepisów prawa.

Zdaniem Sądu zarzut niewskazania przez powoda czyje środki zostały wpłacone do spółki (...) i utracone, w sytuacjach, gdy środki te były zdeponowane na rachunku bankowym należącym do więcej niż jednej osoby lub gdy umowę z (...) podpisała więcej niż jedna osoba, nie sposób uznać za trafny. Środki zdeponowane na rachunku bankowym są w istocie roszczeniem właściciela rachunku bankowego do banku o wypłatę określonej kwoty na rzecz właściciela rachunku lub wskazanej przez niego osoby. Niezaprzeczalnie zatem, jeżeli ktokolwiek traci środki przelane z własnego rachunku bankowego to jest on osobą poszkodowaną. Posiadacz rachunku jest więc uprawniony do domagania się naprawienia szkody w wysokości całej wpłaconej do (...) kwoty, a kwestia istnienia po jego stronie ewentualnego obowiązku rozliczenia się z innymi stronami strony umowy nie może być rozstrzygana w przedmiotowym procesie.

Pozwany podniósł także zarzut, że niektórzy z członków grupy nie wykazali, że spółka (...) nie dokonała na ich rzecz wypłaty wpłaconych środków lub że nie mogli się jej skutecznie domagać. W oświadczeniach o przystąpieniu do grupy jej członkowie oświadczyli, że nie otrzymali zwrotu środków ze spółki (...), a w przypadkach, gdy chociaż część wpłaconej kwoty została im zwrócona, zostało to w ich oświadczeniach odnotowane. Słusznie jednak podniosła strona powodowa, że ciężar wykazania, że zwroty jednak nastąpiły, względnie nastąpią w przyszłości jako tzw. faktu tamującego obciąża stronę pozwaną. Ponadto, zakładając nawet, że pozwany na tym etapie zdołałby dowieść, że dana osoba otrzymała zwrot części kwoty, którą wpłaciła spółce (...) to nie mogłoby to przesądzać o wykluczeniu tej osoby z grupy. Wykazanie wysokości szkody- jako zasadniczej kwestii rozstrzyganej w toku procesu musi być bowiem

dokonane w oparciu o analizę całokształtu materiału dowodowego, co wyłącza możliwość dokonania takiej oceny na etapie rozstrzygnięcia o składzie grupy.

Strona pozwana podniosła także, że osoby, które dochodzą w sprawie cudzych roszczeń, nabytych w drodze przelewu w istocie ich nie nabyły, bowiem umowa przelewu nie wskazuje jakiej wierzytelności dotyczy, nie skutkuje przejściem wierzytelności na nabywcę oraz jest w istocie zleceniem, swoistym pełnomocnictwem. Powyższy zarzut pozostaje w sprzeczności z treścią umów przelewu złożonych przez niektórych członków grupy. Z umów tych bowiem jasno wynika, że skutkują one przejściem wierzytelności na nabywcę, bowiem mówią o jej „przelewności” (§ 2 ust. 2 umów przelewu), nie uzależniając tego przeniesienia od ziszczenia się warunku, ani upływu terminu, zaś umowa zobowiązująca do zbycia wierzytelności przenosi ją na nabywcę (art. 510 § 1 k.c.). Nie budzi również wątpliwości, że umowy przelewu wystarczająco określają zbywaną wierzytelność, skoro wskazano w nich w jakiej kwocie jest ona przelewana, przeciwko komu przysługuje i z jakiego tytułu wynika. Nie ma również wątpliwości, że wierzytelności nabyte w drodze przelewu mogą być dochodzone w postępowaniu grupowym, łącznie z wierzytelnościami przysługującymi członkom grupy od początku.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że z przedłożonych dokumentów wynika, że członek grupy faktycznie otrzymał od spółki (...) zwrot części wpłaconej kwoty, należy podnieść, że w przypadkach, w których członkowie grupy otrzymywali jakiegokolwiek wypłaty ze spółki (...), okoliczność ta była przez stronę powodową wskazywana i uwzględniana przy określeniu kwoty dochodzonego roszczenia. Poza tym dokonywane niekiedy wypłaty były z zasady wypłatami z tytułu odsetek, nie zaś kapitału powierzonego (...), a co za tym idzie nie pomniejszają one roszczeń dochodzonych w niniejszym postępowaniu.

Pozwany zarzucił również, że część osób domaga się zapłaty solidarnie, a część nie. Zauważyć należy, że solidarność ta wynika z sytuacji prawnej tych osób, niezwiązanej jednak z zawarciem umowy z (...), a wyłącznie z faktu, że osoba, która zawarła umowę z (...) pozostaje w związku małżeńskim, a poniesiona przez nią szkoda dotyczyła środków stanowiących majątkową wspólność małżeńską. W związku z tym nie może to stanowić kryterium odmowy przyjęcia takiej osoby do grupy. Kwestia ta podlega ocenie na etapie merytorycznego rozpoznania sporu.

Strona pozwana podniosła także, że niektóre osoby nie mają w postępowaniu karnym dotyczącym sprawy (...) statusu pokrzywdzonych lub ich roszczenia nie zostały uwzględnione na liście wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Analizując powyższy zarzut należy zauważyć, że powód nie wywodzi roszczeń członków grupy z faktu bycia przez nich pokrzywdzonymi w postępowaniu karnym lub wierzycielami w postępowaniu upadłościowym. Zatem zgodzić się należy z powodem, że są to okoliczności nieistotne dla oceny jednolitości roszczeń, a zatem nieistotne również dla ustalenia składu grupy.

Zarzut pozwanego, że osoby, które przyłączyły się do grupy już po wniesieniu pozwu, nie wzywały pozwanego do zapłaty, zaś osoby, które zostały wskazane w wykazie członków grupy złożonym w pozwie, takie wezwanie wystosowały również należy uznać za niezasadny. Istotą postępowania grupowego jest umożliwienie potencjalnie nieograniczonej liczbie osób, przyłączenie się ze swoim roszczeniem do podobnych roszczeń wniesionych przez kogoś innego. Jeżeli zaś prawo daje możliwość takiego przyłączenia, to nie może jednocześnie uzależniać możliwości przystąpienia od wcześniejszego wezwania przeciwnika procesowego do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Zresztą ustawa nie nakłada na osoby przystępujące do grupy po wniesieniu pozwu takiego obowiązku, uzależniając przystąpienie jedynie od złożenia oświadczenia w tym przedmiocie wobec reprezentanta grupy.

Strona pozwana podniosła, że H. Z. (podgrupa 1) nie przedstawiła dowodu, że wpłaciła na rzecz (...) kwotę (...) zł. Z przedłożonych jednak do akt sprawy dokumentów (tj. potwierdzenie zawarcia depozytu towarowego ID: (...) wraz z certyfikatem nr (...) oraz potwierdzenia zawarcia depozytu towarowego ID: (...) wraz z certyfikatem nr (...)) wynika fakt uiszczenia przez tego członka grupy na rzecz (...) kwoty (...) zł. W odniesieniu zaś do zarzutu, że data rozpoczęcia trwania okresu umowy przypada przed datą złożenia dyspozycji zawarcia umowy depozytu towarowego należy zauważyć, że jedynie w potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego z dnia 18 lipca 2012 r. (ID: (...)) naniesiona przez pracownika (...) w rubryce „Okres trwania umowy” data złożenia dyspozycji jest późniejsza niż data

rozpoczęcia trwania okresu tej umowy (odpowiednio: 11 lipca 2012 r. i 10 lipca 2012 r.), przy czym wynika to z faktu, że środki na poczet tej umowy zaksięgowane zostały na koncie spółki (...) w dniu 10 lipca 2012 r., tj. przed dniem wystawienia przez (...) dyspozycji. Okoliczność ta pozostaje jednak bez wpływu na ocenę roszczenia H. Z. i jej statusu jako członka grupy w niniejszym postępowaniu, jako że bezspornie wpłaty zostały dokonane pomiędzy 22 stycznia 2010 r. a 17 sierpnia 2012 r.

Pozwany podniósł zarzut, że M. K. (4) - podgrupa 1, nie złożyła oświadczenia uzupełniającego. Stwierdzić należy, że oświadczenie to zostało dołączone do pisma powoda z dnia 27 kwietnia 2017 roku.

Pozwany zarzucił także, że członek podgrupy 3 I. R. nie przedstawiła dowodu, że w ogóle uiściła kwotę (...) zł w związku z zawarciem umowy depozytu towarowego (...) bowiem druk wpłaty (...) zł dotyczy umowy (...), z niewykonania której nie jest wywodzony uszczerbek. W opinii Sądu z dołączonych dokumentów wynika, że umowa (...) została przedłużona przez jej strony w ten sposób, że środki wpłacone na poczet pierwotnej lokaty (...) zostały przeksięgowane na rzecz kolejnej lokaty (...), co wynika z przedstawionej dyspozycji zawarcia depozytu towarowego nr (...), w której tytule wskazano, iż dyspozycja zawarcia depozytu stanowi przedłużenie umowy.

Zdaniem pozwanego Z. D., członek podgrupy 4 nie przedstawił dowodu, że przelew na kwotę (...) zł został wykonany w celu realizacji umowy depozytu towarowego (...), tym bardziej, że wartość wskazana w dyspozycji zawarcia tego depozytu towarowego wynosi (...) zł, zaś w potwierdzeniu zawarcia takiego depozytu towarowego o tym samym numerze kwota wynosi (...) zł. Zdaniem Sądu właściwa kwota wskazana została w potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego, gdyż ten dokument został wystawiony przez spółkę już po zaksięgowaniu na jej koncie środków wpłaconych przez klienta, a więc odzwierciedla faktyczną wysokość kwoty przekazanej na tą konkretną lokatę przez tego konkretnego członka grupy, która jest zgodna z kwotą widniejącą na certyfikacie.

Strona pozwana podniosła, że B. W. (2) – członek podgrupy 5 nie przedstawił dowodu, że wpłacił na rzecz spółki (...) kwotę wyższą niż (...) zł i że przysługiwało mu prawo domagania się od spółki (...) sp. z o.o. wypłaty kwoty (...) zł z tytułu środków wpłaconych w związku z zawarciem kolejnych umów depozytu towarowego, których stroną wpłacającą był zarówno B. W. (2), jak i J. W. (2). Według Pozwanego, z umów nie wynika, w jakich częściach każdy z posiadaczy miał prawo do wypłaty środków, a kolejne zawieranie umów, po tym jak skończyły się poprzednie, wskazuje, że środki z tych umów zostały już wypłacone. Według Pozwanego brak jest również chociażby twierdzeń, które umowy nie zostały wykonane przez (...). W kolejnym piśmie pozwany zarzucił również, że w aktach sprawy brak dokumentów zawierających oświadczenie woli B. W. (2) zawarcia umów z (...) i brak jest potwierdzenia zawarcia umowy (...).

W opinii Sądu strona powodowa wyczerpująco wyjaśniła, że B. W. (2) zawarł pierwotnie cztery lokaty (...), (...), (...) i (...) na łączną kwotę (...) zł. Obowiązki zawartych lokat zostało następnie przedłużane poprzez przeksięgowanie kwoty powstałej po zakończeniu umowy na kolejno zawieraną lokatę. Kolejne przedłużenia tych lokat zostały szczegółowo wymienione w oświadczeniu tego członka Grupy o przystąpieniu do grupy. Wraz z oświadczeniem o przystąpieniu do Grupy została przedłożona kompletna dokumentacja dla każdej z przedłużanych lokat, w tym również certyfikat nr (...) do lokaty (...). Członek grupy wykazał więc zawarcie umowy do lokaty (...).

Wedle twierdzeń pozwanego członek podgrupy 5 G. R. nie przedstawiła dowodów, że umowy, w związku z którymi dokonane zostały wpłaty w łącznej kwocie (...) zł (umowy (...) - „umowa przedłużona”) nie zostały wykonane. Zdaniem pozwanego, z uwagi na fakt, że po terminie wskazanym w umowie (...) została zawarta kolejna umowa (...), nie ma podstaw, aby przyjąć, że (...) nie wykonała dwóch poprzednich umów. Pozwany podniósł także, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów potwierdzających, że umowa (...) została opłacona ze środków pochodzących z majątku tego członka grupy.

W tym przypadku również strona powodowa w sposób pełny naświetliła, że G. R. zawarła umowę z (...) w roku 2011, przy czym pierwsza dyspozycja zawarcia depozytu towarowego nosiła nr (...) i opiewała na kwotę (...) zł. Dyspozycja ta wraz z potwierdzeniem zawarcia depozytu towarowego nr ID: (...), certyfikatem nr (...) i potwierdzeniem przelewu na rachunek (...) na kwotę (...) zł, znajduje się w aktach sprawy. Obowiązki zawartej przez G. R. z (...) umowy zostało przedłużone dyspozycją zawarcia depozytu towarowego nr (...), oznaczoną jako przedłużenie umowy ID: (...),

opiewającą na kwotę (...) zł (w aktach sprawy wraz ze stosownym potwierdzeniem zawarcia depozytu towarowego nr ID: (...), potwierdzeniem przelewu na kwotę (...) zł oraz certyfikatem). Następnie zawarta została kolejna dyspozycja zawarcia depozytu towarowego, stanowiąca przedłużenie umowy ID: (...) i oznaczona numerem (...), opiewająca na (...) zł. Ta lokata przedłużona została dyspozycją zawarcia depozytu towarowego nr (...), stanowiącą przedłużenie umowy nr ID: (...) na kwotę (...) zł. Z wymienionych dokumentów wynika niezaprzeczalnie, że umowy dotyczące lokat nr (...) i (...) nie zostały przez (...) wykonane, zaś środki, z których pokryta została płatność tytułem umowy do lokaty (...), to własne środki członka grupy G. R..

Pozwany podniósł, że nie wiadomo, jaka część wpłaconych środków należała do członka podgrupy 5 R. P., skoro umowę z (...) zawarł wspólnie z A. P.. Nadto, R. P. wpłacił środki po dacie, po której zgodnie z umową powinien był je wpłacić. Data wpłaty środków na rzecz (...) w kontekście wynikającego z umowy terminu jej wymagalności jest bez znaczenia dla członkostwa R. P. w grupie. Istotne jest bowiem, że środki te zostały wpłacone w okresie pomiędzy 22 stycznia 2010 r. a 17 sierpnia 2012r.

Zdaniem pozwanego członkowie podgrupy 11 P. i A. S. nie wykazali, że wydatkowali ze swego majątku na rzecz spółki (...) kwoty przekraczające, odpowiednio: (...) zł i (...) zł. W ocenie Sądu fakt zawarcia przez tych członków grupy umów z (...) został wykazany w pozwie poprzez dokumentację złożoną wraz z oświadczeniami i przystąpieniu tych osób do grupy.

W opinii pozwanego A. M. - podgrupa 11, złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Uznać należy, że okoliczność ta jest bez znaczenia dla jej członkostwa w grupie. Niezależnie bowiem od złożenia oświadczenia o odstąpieniu, A. M. zawarła umowę, wpłaciła środki i nie odzyskała ich od (...) (pomimo złożenia oświadczenia o odstąpieniu). Jej sytuacja prawna i roszczenie są zatem identyczne, jak w przypadku innych członków grupy.

Pozwany zarzucił, że brak jest potwierdzenia zawarcia przez A. J. (podgrupa 13) umów, oraz że w dyspozycji (...) wskazano kwotę (...) zł, a w potwierdzeniu i certyfikacie kwotę (...) zł.

Zauważyć należy, iż pomimo tej nieściśłości w kwotach, nie budzi wątpliwości, że certyfikat i dyspozycja dotyczą tej samej umowy. Nadto kwota, z dochodzenia której A. J. zrezygnował i tak przekracza wskazaną wyżej różnicę w kwotach, co powoduje, że jego roszczenie zostało należycie udowodnione.

Wedle pozwanego brak jest również dowodu, że B. G. (podgrupa 14) była stroną umowy z (...) nr (...) zawartej z B. K. i że przysługuje jej jakiegokolwiek roszczenie przeciwko (...). Zgodzić się należy z powodem, że jedenastocyfrowy symbol numeryczny PESEL pozwala na łatwą identyfikację osoby, która go posiada. Numer PESEL B. K. (obecnie: G.) wskazany jest w treści dyspozycji zawarcia depozytu towarowego oraz w treści oświadczenia o przystąpieniu do Grupy. Osoba ta w umowie z (...) wskazała, że jest stanu wolnego. Po zawarciu umowy ze Spółką (...) zmieniła nazwisko na G..

Odnośnie zaś do zgłoszonego w piśmie z dnia 31 marca 2017 r. zarzutu braku numeru (...) na dyspozycji i niezgodności pomiędzy datą złożenia dyspozycji i potwierdzenia, należy zgodzić się ze stroną powodową, że brak numeru (...) na dyspozycji zawarcia depozytu towarowego wynika ze zwykłego błędu i pozostaje bez wpływu na status członka grupy B. G. w pozwie złożonym w niniejszej sprawie. Z treści potwierdzenia zawarcia depozytu towarowego (ID: (...), (...)) wynika zawarcie przez B. G. z (...) umowy, gdzie wartość zakupionego towaru to (...) zł, zaś w rubryce „Okres trwania umowy” wskazano właściwą datę złożenia dyspozycji (9 lutego 2012 r.) Nie ulega więc wątpliwości, że B. G. wykazała, iż przysługuje jej wobec (...) roszczenie w kwocie wskazanej w złożonym przez nią oświadczeniu o przystąpieniu do grupy.

Pozwany zarzucił, że G. L. - podgrupa 14 uzyskał od (...) co najmniej kwotę (...) zł, oraz że w dyspozycji dotyczącej (...) jest inna kwota niż w potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego o tym samym numerze. W oświadczeniu o przystąpieniu do grupy G. L. wyjaśnił, że prawidłowa jest jedynie kwota niższa: (...) zł, natomiast wyższa ((...) zł zawarta na potwierdzeniu zawarcia depozytu towarowego) jest błędna, przy czym, jak wskazuje powód próbował bezskutecznie usunąć tę rozbieżność. Nie ma to jednak znaczenia dla wykazania podstaw jego członkostwa w grupie, bowiem do kwoty jego roszczenia związanego z wpłatą dokonaną na poczet tej umowy uwzględniona została jedynie kwota (...)

zł, tj. kwota faktycznej gotówkowej wpłaty dokonanej w wykonaniu umowy w okresie, którego dotyczy roszczenie. Pozostała zaś kwota, tj. (...) zł wynikała z przeksięgowania środków wpłaconych wcześniej, w związku z czym jej utrata nie stanowi szkody dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Pozwany wskazał, że członek podgrupy 33 M. C. nie przedstawił dowodu, że wydatkował ze swojego majątku środki w kwocie (...) zł, na rzecz (...) w związku z zawartymi umowami i nie uzyskał ich zwrotu, przelew został dokonany na rzecz odbiorcy - M. C., a nie (...).

Odnosząc się do kwestii potwierdzenia przelewu na kwotę (...) zł powód wyjaśnił, że numer rachunku odbiorcy wskazany w tym potwierdzeniu (tj. (...)) należy do spółki (...). Błędne wpisanie w treści przelewu jako jego odbiorcy M. C. nie zmienia zatem faktu, że rzeczywistym beneficjentem przelewu była spółka (...). Ponadto, wraz z oświadczeniem M. C. o przystąpieniu do Grupy przedłożony został komplet potwierdzeń zawarcia depozytu towarowego, dyspozycji zawarcia depozytu towarowego i certyfikaty.

Pozwany twierdził również, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu, że H. S. (podgrupa 37) przysługiwało prawo domagania się od spółki (...) sp. z o.o. wypłaty środków wpłaconych w związku z zawarciem umów depozytu towarowego, których stroną były H. S. i M. Z.. Według pozwanego z umowy nie wynika, w jakich częściach każdy z posiadaczy miał prawo do wypłaty środków. Zdaniem pozwanego H. S. nie przedstawiła dowodu, iż nie uzyskała od (...) zwrotu wpłaconych tam kwot. Do akt sprawy złożone zostało potwierdzenie przelewu na kwotę (...) zł wystawione przez (...) we W.. W treści potwierdzenia przelewu wskazany został następujący numer rachunku odbiorcy: (...). Jest to tożsamy numer rachunku, jak wskazany w złożonej do akt sprawy dyspozycji zawarcia depozytu towarowego nr (...) rachunek (...) spółki (...) dedykowany do wpłaty środków przez posiadaczy depozytu nr (...). Błędne wpisanie w treści przelewu jako jego odbiorcy H. S. nie zmienia zatem faktu, że rzeczywistym beneficjentem przelewu była spółka (...). Zarzut braku wykazania przez H. S., iż wydatkowała ze swojego majątku środki na rzecz (...) jest więc bezpodstawny.

Podobnie jak w przypadku H. S. odnośnie członkostwa w grupie J. K. (2) (podgrupa 37) pozwany zarzucił, iż nie przedstawił on dowodu, że wydatkował ze swojego majątku środki w kwocie (...),00 zł na rzecz (...) i nie uzyskał ich zwrotu. Zdaniem pozwanego przelew został dokonany na rzecz K. K. (9), a nie (...). Strona powodowa podniosła, że widniejący w potwierdzeniu numer rachunku odbiorcy przelewu to: (...) jest numerem rachunku spółki (...) dedykowanym do wpłaty przez tego członka grupy środków pieniężnych w związku z dyspozycją zawarcia depozytu towarowego nr (...), a rachunek ten wskazany został w treści powołanej dyspozycji.

W związku z faktem, że wszystkie zarzuty zgłoszone przez pozwanego co do członkostwa poszczególnych osób do grupy okazały się niezasadne oraz, że Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do odmowy zaliczenia do grupy jakichkolwiek z osób, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- 1) (...)
- 2) (...)
- 3) (...)
- 4) (...)
- 5) (...)